

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Szabó AntalÜgyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szabó Antalügyvéd) által képviselt felperesnek - a Fürjes Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Fürjes Zoltánügyvéd) által képviselt alperes ellen, határozat megsemmisítése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. november 13. napján kelt 28.P.23.188/2014/5. számú ítélete ellen, a felperes részéről 6. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + Áfa mértékű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a módosított keresetében a fegyelmi bizottság elnöke által 2012. december 21. napján a szembeni fegyelmi eljárás megindításáról és az ő sporttevékenységét felfüggesztő értesítés megsemmisítését, valamint annak megállapítását kérte, hogy az alperes azzal, hogy azon okból tagadta meg a versenyengedély kiadását, mert a versenyző magát bűncselekmény sértettjének érezte és büntetőeljárást kezdeményezett az alperes tisztségviselői ellen, megsértette a felperes egyenlő bánásmódhoz fűződő jogát. Magánlevél útján bocsánatkérésre kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta. Álláspontja szerint alapszabályi rendelkezéseket az értesítés nem sért, a fegyelmi szabályzat megfelelő jogorvoslati rendet ír elő. Vitatta a hátrányos megkülönböztetést, az egyenlő bánásmód megsértését.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 30.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az értesítés, bár döntés előkészítő irat, a versenyzési jogtól fosztja meg átmenetileg a sportolót, így jogot, kötelezettséget állapít meg, emiatt határozatnak minősül, ezért a Ptk. 62. § (6) bekezdése alapján megtámadható volt. Rámutatott, hogy a jelen per nem a sporttörvény 14. § (2) bekezdés alapján indult, így a keresetet a Ptk. 62. § (6) bekezdés alapján vizsgálta. Felhívta az alapszabály 6. § (2) bekezdését, 27. § (2) bekezdését és ennek alapján rámutatott, hogy az sértené az alapszabály rendelkezését, ha nem a fegyelmi szabályzat állapítaná meg a fegyelmi bizottság feladatait, hatáskörét és működésének szabályait, illetve a szakszövetség fegyelmi szabályzata állapítaná meg ugyan, de azt az elnökség nem hagyta volna jóvá. Ilyen körülményre a felperes nem hivatkozott, ezért a keresetet alaptalannak minősítette. Az egyenlő bánásmód sérelmére alapított kereset vonatkozásában felhívta a Ptk. 75. § (1) bekezdését 76. §-át, 84. § (1)-(3) bekezdéseit, a 85. § (1) bekezdését. Rámutatott, hogy a Ptk. 75. § (2) bekezdés alapján a felperesi egyesületet is megilleti a személyhez fűződő jog, így az egyenlő bánásmódhoz való jog. Álláspontja szerint a büntetőeljárás kezdeményezése nem védett tulajdonság, hanem cselekmény, így e körülmény bizonyítottsága esetén sem sérülhet az egyenlő bánásmódhoz való jog. Tényként állapította meg, hogy hiánytalanul előterjesztett versenyengedély iránti kérelme alapján a versenyengedélyt megkapta, csakúgy mint a felperes többi versenyzője. Ezért a keresetet mind ténybeli, mind jogi szempontból alaptalannak ítélte.

Az első fokú ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, az ítélet megváltoztatását kérte a keresetének történő teljes körű helyt adás mellett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást részben hiányosan, részben iratellenesen állapította meg, amelyből a kógens jogszabályi rendelkezések és bizonyítékok figyelmen kívül hagyásával hozta meg téves döntését. A Ptk. 62. § (6) bekezdés felhívásával rámutatott, hogy a tag nem csupán az alapszabálysértő, hanem a jogszabálysértő határozat megsemmisítése iránt is pert indíthat. Változatlanul fenntartotta a kereseti kérelmében és a pert előkészítő irataiban azzal kapcsolatban részletesen kifejtett jogi álláspontját, hogy az alperes határozata milyen jogszabályi rendelkezésekbe ütközik. Megítélése szerint azért érte hátrányos megkülönböztetés, mert versenyzője, magát büncselekmény sértettjének érezve büntetőeljárást kezdeményezett az alperes tisztségviselőivel szemben, amely miatt versenyzőjének először nem adták ki a versenyengedélyét, majd vele szemben fegyelmi eljárást kezdeményeztek és felfüggesztették a sporttevékenység gyakorlása alól. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.519/2014/3. számú ítéletére, amely helybenhagyta a Fővárosi Törvényszék 31.P.21.063/2013/13. számú ítéletét; az ítéleteket csatolta. Megítélése szerint e csatolt ítélet res iudicata, mely miatt a jelen perben hozott ítélet téves jogi következtetést tartalmaz.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta megalapozottsága folytán. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett jogi álláspontját. A felperes által a fellebbezéséhez csatolt ítéletek tekintetében hivatkozott a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott határozatára.

A fellebbezés nem alapos.

A sportról szóló 2004. évi I. törvény (Stv.) rendelkezései értelmében a Stv. elsődlegessége

érvényesül. Az Stv. 3. § (6) bekezdés értelmében a versenyengedéllyel kapcsolatban a kérelmezőnek van keresetindítási jogosultsága. Az alperes az Stv. alapján jogosult volt megalkotni fegyelmi szabályzatát. A fegyelmi eljárás elrendelésére, a fegyelmi eljárás lefolytatására, a fegyelmi vétségekre, büntetésekre ezért a jogszabály és az annak alapján megalkotott fegyelmi szabályzat az irányadó. Az Stv. 14. § (2) bekezdése értelmében a sportfegyelmi másodfokú határozattal szemben fordulhat keresettel a bírósághoz az érintett. Az érintett a sportfegyelmi eljárás alá vont sportoló. A fegyelmi eljárás megindításáról szóló tájékoztató, amelyre tekintettel a fegyelmi szabályzat alapján a sporttevékenység felfüggesztésére is sor került, a fegyelmi eljárásnak a részét képezi. A felperes a fegyelmi eljárásnak nem volt alanya. A és az alperes közötti a fegyelmi határozat megtámadása tárgyában a Fővárosi Törvényszéken 31.P.22.345/2013 számon folyamatban volt perben a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.055/2014/6. szám alatti határozatával 2015. január 20. napján jogerős döntés született. Miután a felperes a fegyelmi eljárásnak nem volt alanya, így keresetindítási jogosultsága sem a fegyelmi határozat megtámadása, sem a fegyelmi eljárást megindító értesítés tekintetében nem állt fenn. A sporttevékenység felfüggesztése is sportolóval szemben hozott döntés, amelynek ugyancsak nem alanya a felperes. A közvetett jellegű sérelem nem alapítja meg a felperes keresetindítási jogosultságát. Ezért a 2012. december 21. napján kelt tájékoztató levélben foglaltak határozatnak minősülése esetén sem volt megállapítható a felperes keresetindítási jogosultsága. Mindezek alapján a felperes - Pp. 3. § (3) bekezdése által megkövetelt - keresetindítási jogosultságának hiányában az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a felperes határozat megtámadására irányuló keresetét.

Az egyenlő bánásmódhoz fűződő jog megsértésének megállapítása iránti kereset elutasítása tekintetében a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá:

A felperes által sem vitatottan, 2012. december 18. napján megkapta a versenyengedélyt. A felperes valamennyi versenyzője így versenyengedéllyel rendelkezett. A rendelkezésre álló adatok szerint 2012. december 13. napján adta le a versenyengedély iránti kérelmét, amelynek hiánytalan előterjesztése után kapta meg december 18. napján az engedélyt. Ezen tényadatok alapján a felperessel szembeni hátrányos megkülönböztetés fel sem merült. A sporttevékenység felfüggesztésére a fegyelmi eljárás megindítása miatt került sor a fegyelmi szabályzat rendelkezései szerint. Az alperes a fegyelmi eljárást a törvényi rendelkezések és annak alapján megalkotott fegyelmi szabályzata alapján folytathatta le. Ezen rendelkezések betartása esetén nem sérülhet az egyenlő bánásmód követelménye.

A büntető eljárás kezdeményezése cselekmény, magatartás, nem valamely tulajdonság, amely így az elsőfokú bíróság által helytállóan kifejtettek szerint nem tartozik az egyenlő bánásmódhoz való jog hatálya alá.

Rámutat még az ítéltábla, hogy a felperes által hivatkozott res iudicata a jelen esetben nem merülhetett fel. A Pp. 229. § (1) bekezdése szerinti anyagi jogerő áll fenn, az ugyanabból a tényalapról származó ugyanazon jog iránt ugyanazon felek között a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet esetén, mely ítélet jogereje zárja ki az újabb keresetindítást. A más felek közötti perben hozott ítélet indokolása a jelen perben ítélt dolgot nem eredményezhetett. Az ítélet rendelkező részéhez és nem az indokolásához kötődik anyagi jogerő. Egy adott, vagy hasonló jogkérdésben hozott ítéleti döntés egy másik perben ugyancsak nem képezhet ítélt dolgot.

Mindezek kiemelésével a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdés szerint kötelezte a felperest az alperesnek a fellebbezési eljárásban felmerült költségének a

megfizetésére. Az alperest ügyvéd képviselte, ezért a 32/2003. (VIII. 22.) IM. Rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés alapján a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányosan az áfa mentességi nyilatkozatra tekintettel állapította mérlegeléssel az ügyvédi munkadíjat perköltséggént.

Budapest, 2015. október 22.

. Németh László s.k.

a tanács elnöke

. Merőtey Anikó s.k.. Molnár Ágnes s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné
bírószági ügyintéző